

- ¹⁶ За Рение у Ville-Hardouin, ed. cit. 239, 262; Никита, 829, 830.
- ¹⁷ Acropolita (Stritter, 711); Hopf 217.
- ¹⁸ Acropolita, I. с. Гърцитѣ насмалко щѣли изцѣло да минатѣ на страната на латинцитѣ.
- ¹⁹ Hopf 216 и сл.
- ²⁰ Ville-Hardouin, гл. 101 и сл. За похода въ долината на Арда вж. Heerstrasse, 97; историята на стария градъ Терма, ib. 108.
- ²¹ На 25 май 1203 г., Theiner, Mon. Slav. I № LXVIII.
- ²² Ville-Hardouin, гл. 113. Αὐλῆ, Кедринъ, 2, 596.
- ²³ Сжщата легенда е предадена и у Робертъ de Clary, въ житието на Немана, съставено отъ синъ му кралъ Стефана, гл. XVII (изд. Шафарикъ, Památky), у Алберика, 442, въ житието на св. Симеона (Немана) и св. Сава, изд. Даничичъ, Бѣлградъ, и въ разказа на сърбина Теодосия у Павловича 1, 85. Подробень разказъ за Калояновата смъртъ има и у Ставрикия (въ бон. изд. на Акрополита, стр. 236).
- ²⁴ Захариевъ, 60,
- ²⁵ Acropolita, гл. 13 и 20.
- ²⁶ Кралъ Стефанъ, I. с.
- ²⁷ Acropolita, I. с. 24. Споредъ Хопфъ преиначеното му отъ франки и гърци име трѣбва да се чете Светославъ (на старобѣлг. Свѣтъславъ), обаче, за правилността на нашето четене — Славъ свидетелствува Поменикътъ (вж. гл. XIV, пр. 30): Славу деспоту вѣчная памѣть (Раковски, Асень, 51); Totam terram de Slave въ грамотата отъ 1228 г. (Ljubić, Monumenta spectantia hist. Slav., mer. III, 402).
- ²⁸ Hopf, 220. Макушевъ, 51. Acropolita, XXIV. Henri de Valenciennes, г. II, IX, XI (Ville-Hardouin, ed. Wailly, 309, 331).
- ²⁹ Bibliotheca maxima patrum, T. XXV, стр. 269. Ср. Рачки, Jugoslav. akademije, VII, 1869, 161; географскитѣ му опредѣления сж точни, освенъ Филадельфия (т. е. Алашехиръ), която той взима за Пловдивъ (Филипополь).
- ³⁰ Вж. Даничичъ, Пословице, (притчи), Загребъ, 1871, № 1882.
- ³¹ „До неговото царуване никой не е свиквалъ такъвъ православень съборъ“, четемъ въ запазенія и до днесъ Синодикъ (Раковски, Асень, 49).
- ³² Рачки (Rad VIII, 178) предполага, какво самото правителство, както въ Византия и въ Сърбия, е устроило това гонение. Палаузовъ, издателятъ на Синодика (Москва, 1855) обяснява действията на Борила съ неговата привързаностъ къмъ православието. Дриновъ (Исторія болгарской церкви, 83), осланяйки се на Алберика, който споменува за изпращане на единъ кардиналъ отъ Римъ при Борила, подозира, че въ всичко това има прѣстъ самиятъ папа; но знайно е, какво този кардиналъ е билъ изпратенъ при царя следъ съюза му съ императоръ Хенрихъ (quidam cardinalis a domino papa ad eum est transmissus).